

Kdo se gre?

Časa za igre je bilo bolj malo. Otroci smo bili vključeni v vsakodnevna opravila, kot so žaganje drv, skrb za kurjavo, obdelovanje in pletje vrta, pranje perila ob ponedeljkih, prinašanje mleka, obiranje sadja, pobijanje škodljivcev, praznjenje greznice ...

Če je bilo vmes le nekaj prostega časa, smo se otroci ulice družili prav pri nas, pri Bizjakovih na Koroški Beli. Aktualne so bile skupinske igre, kot so frnikolanje, nožkanje, *kamenčke talat* in *hlebčki v peč*. Po navadi nas je družil Mrakov – Primožičev Janez in z igro tudi začel. Najbolj mi je ostala v spominu igra *hlebčki v peč*. Janez je izbral prvega. Ta je legel na hrbet v travo in dvignil noge tako, da so bila stopala sedalo. Drug za drugim smo poleteli s sunkom iz pokrčenja na vse strani. Tekmovali smo, kdo bo najlepši hlebček. Domišljija je delovala. Tisti, ki nas je metal v peč, je izbral nato najbolj posrečenega. Ta je postal naslednji metalec. Prav zaradi spak je bila igra zanimiva in smešna. Včasih so igro opazovali tudi odrasli. Naš stari ata je užival in bil kdaj tudi ocenjevalec. Da bi se starši z nami ob večerih igrali, se ne spominjam. Igrač sploh nismo imeli.

Sestra Jana, več kot deset let mlajša, je imela majhno punčko in žogo. Punčko je prinesla teta Micka, ki je prihajala na obisk iz Ljubljane. Jana se je žogala po celi ulici. Enkrat, ko je tekla za žogo, jo je celo zbil motorist Francelj. Na srečo je Jana ostala cela, žoga pa tudi.

*Punčka iz Ljubljane,
last Eme Trojar*